KATARÍNA GILLEROVÁ

Někdo tě má rád



MOTTO

Někdo tě má rád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.-motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Katarína Gillerová

Někdo tě má rád – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Když tě má někdo rád, ukáže ti cestu,
po níž tě láska vždy povede dál.“

Katarína Gillerová

je moje **MOTTO**

KATARÍNA
GILLEROVÁ

Někdo tě má rád

Restorio

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Přeložil Adam Chromý

© Katarína Gillerová, 2026
Translation © Adam Chromý, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6210-2
ISBN e-knihy 978-80-267-6220-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6221-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6209-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tuto knihu věnuji Haně Kukové – své nejlepší kamarádce, která do mého života vstoupila ještě dříve, než jsme začaly chodit do školy.

Mám velké štěstí, že mě provází životem od našich pěti let. Chodily jsme do stejné školy, pracovaly ve stejném podniku, bydlely spolu v podnájmu, dokonce jsme se ve stejném roce vdaly. Je pro mě jako sestra, kterou jsem v dětství jako vzácný dar získala na společné rozhovory a zážitky, plná nedocenitelné empatie, důvěry a laskavosti.

Jsme spolu v dobrém i ve zlém, v dešti i za slunečných dní.

PRO LÁSKU

Když jsem vystoupila z trolejbusu, slunce mi prudce zasvítilo do očí a vítr mi rozcuchal vlasy. Rychle jsem si nasadila sluneční brýle a vydala se po úzkém chodníku ke svému cíli.

Chtěla jsem to mít co nejrychleji za sebou, vyhovět mámině prosbě, abych tam šla místo ní. Zdržela se v práci zavalená hromadami papírů, z nichž musí do zítřka sestavit účetní závěrku a odevzdat ji vedení firmy.

Z práce jsem odešla dříve, požádala jsem o to šéfa. Nebyl to problém. Ani když jsem kdykoliv potřebovala volno, protože jsem často v práci zůstávala déle, když to bylo potřeba.

V kabelce mi zazvonil mobil. Myslela jsem si, že je to máma a zajímá ji, jestli už jsem u Boženy. Ale volal mi šéf, jako bych si ho v myšlenkách přivolala.

„Sofie, můžeš se ve čtyři vrátit do kanceláře?"

Váhala jsem jenom chvilku. „Samozřejmě," ujistila jsem ho. „Něco důležitého?" zeptala jsem se s pohledem upřeným na konec ulice, kde stál dům, kam jsem měla namířeno.

„Pamatuješ si na Ženicha?"

„Ano, na toho se nedá zapomenout. Zase se ozval?"

„On ne, někdo jiný," dodal šéf tajemně. „Přijď radši o pár minut dřív, pokud to stihneš."

Zamyšleně jsem ukončila hovor. Mohla to být jedna ze dvou žen, které před rokem sehrály důležitou roli v jeho životě. Netušila jsem, která z nich. Měla jsem ale nepříjemný pocit, že nás čekají komplikace.

Důvodem bylo to, že o některých věcech šéf netuší. Nezatahovala jsem ho do svých plánů. Jedno však bylo jisté – dokázala jsem skvěle lhát, přesvědčivě a bez výčitek.

Někteří lidé si to zasloužili, jiným to pomohlo.

Už je tomu deset let, kdy jsem jako sedmnáctiletá za dramatických okolností poznala Huga Horana, šéfa firmy Foll Discreet zaměřené na detektivní činnost a právní služby. Foll byla zkratka slova *follow*, tedy sledovat. Společnost nabízela i mediační činnost a poradenství. A já jsem její součástí.

Na Ženicha se nedalo zapomenout už jen proto, že nám ve snaze obhájit své jednání podrobně odvyprávěl celý svůj příběh. Podal ho tak přeslazeně a romanticky, že jsem měla chuť sníst celý citron, když jsem ho poslouchala.

Jednoho dne k nám přišel s kamarádem. Jmenoval se Petr, ale s šéfem jsme mu hned dali přezdívku Ženich. Nechápala jsem, proč si s sebou vzal kamaráda. Zdálo se, že žádnou psychickou podporu nepotřebuje. Spíš by mi přišlo trapné probírat takové věci před cizím člověkem.

„Potřebuji vaši pomoc," pronesl hned na úvod.

Šéf seděl naproti němu, já nenápadně stranou. Součástí rozhovoru jsem mohla být jen v případě, kdy šéf vyhodnotil, že to pro mě bude bezpečné.

„O co přesně jde?" zeptal se.

Proměna čtyřicetiletého Petra v zamilovaného teenagera byla neuvěřitelná.

Když se rozhodl oslovit realitní agentury a podíval se na nabídky rodinných domů, aby si jeden z nich vybral, netušil, jak moc mu to změní život. Postupně si domy prohlédl, některé i víckrát, jeden ho však zaujal polohou nedaleko Bratislavy, vnitřním uspořádáním místností a rozlohou pozemku. Už když viděl propagační video, rostlo v něm přesvědčení, že objevil domov, kde v budoucnu založí rodinu.

Od rána neustával vítr, on se však těšil na osobní prohlídku. Cítil lehké napětí z toho, že právě dnes nastal čas na důležité rozhodnutí, kterým někoho překvapí.

Dohodl se s realitním makléřem, s nímž už prošel několik domů, ale místo něho se dostavila mladá žena.

Okouzlila ho na první pohled. Stála před domem a čekala na ně – na Petra a jeho kamaráda Vaška. Brával ho s sebou jako odborníka, který byl schopný odhalit skryté stavební závady, nedostatky nebo nedokonalosti a s tím související budoucí problémy.

Podíval se na ni a překvapilo ho, jaký dojem v něm vyvolala. Dlouhé tmavé rovné vlasy jí vlály ve větru, a když otočila hlavu, zjistil, že jí dosahují téměř do poloviny zad.

Hleděla na ně se zvláštní jiskrou v očích, jako by je objímala pohledem, majestátně jako krásná socha vytesaná z mramoru. Když jim šla naproti, plné rty se jí roztáhly do lehkého úsměvu. Zapůsobila na něho jako směs elegance, přívětivosti a laskavosti. Černá kožená minisukně zvýraznila její štíhlé nohy v lodičkách na vysokém podpatku. Modré sako jí dokonale ladilo s barvou očí.

Nedokázal od ní odtrhnout pohled. Zíral na ni a snažil se ovládnout příval citů, které v něm vířily. Měl chuť navždy si ji k sobě připoutat. Nechápal, co se to s ním děje. Téměř bez boje podlehl jejímu podmanivému a zároveň znepokojivému šarmu. Připoutala ho k sobě znepokojivou naléhavostí.

„Koupelna je velmi prostorná, s vanou i sprchovým koutem, obklady kombinují černou a bílou barvu," vyprávěly její krásné rty. Neměla žádnou rtěnku. Uvědomil si, že její rty jsou přirozeně růžové, krásně tvarované, dokonale zapadají do její tváře.

Procházel domem a nemohl se soustředit na detaily, které ho vždy zajímaly. Jako by vystoupil ze tmy přímo do slunečného dne. Toužil alespoň po letmém doteku rukou na klice při otevírání dveří do další místnosti. Omámeně doufal, že po prohlídce domu neodmítne jeho pozvání na kávu.

Trochu litoval, že v domě nejsou jen sami dva, ale je tam s nimi i jeho kamarád. Kdyby byli sami, mohl by se soustředit jen na ni. Mohl by dát průchod svým zjitřeným citům, které se nečekaně probudily, když ji spatřil.

A možná by přišel na to, co se to s ním vlastně děje.

Později využil kamarádovy nepřítomnosti, když se s mobilem vytratil do dalších místností, aby nafotil stavební úpravy. Tehdy navrhl, že chce probrat ještě nějaké záležitosti u kávy.

Problém byl v tom, že se měl za tři týdny ženit.

Svatební plány a přípravy už trvaly téměř rok. On byl většinou jen pozorovatelem a schvalovatelem nadšených návrhů budoucí nevěsty. Blahosklonně přikyvoval její radosti z každého nápadu, který měl zpestřit jejich velký den.

Tento dům měl být začátkem nového života novomanželů, překvapením pro nevěstu a celou rodinu. Měl v plánu předestřít Anně svůj plán na vytvoření společného domova právě tady, v domě, který tak pečlivě vybral ze spousty nemovitostí jako ten nejvhodnější.

Najednou se však v jeho představách vynořila ve svatebním závoji úplně jiná tvář. Už to nebyla jeho budoucí manželka Anna. Její podoba bledla, vzájemné pouto každým dnem sláblo navzdory tomu, že svatební přípravy vrcholily.

„Potřebuji, abyste mi to pomohli vyřešit tak, aby to Anně moc neublížilo," požádal tehdy Petr mého šéfa. „Hlavně aby se nikdo neurazil, aby se všechno v tichosti uzavřelo. Nevím, co si mám počít. Jste mojí poslední nadějí." Přejel si rukou po čele.

Ve tváři se mu usadila nervozita a bezradnost. Celá záležitost ho očividně mrzela. Sympatický čtyřicátník oblečený ve značkových džínách a modro-bílém svetru. Běžně určitě chodil v obleku, ale dnes chtěl působit uvolněně, přestože se tak vůbec necítil.

Šéf zvedl obočí. „Ta okouzlující realitní makléřka vám už slíbila svoji ruku?“ zeptal se nevěřícně.

Seděla jsem se zápisníkem stranou od klienta, aby moji přítomnost nevnímal.

„No…“ poškrábal se na zátylku, „s Kamilou je to na dobré cestě, jsem o tom přesvědčený. Připadá mi to jako splněný sen.“

„Jak dlouho jste ve vztahu s Annou?“ zeptal se šéf.

„Pět let,“ odpověděl.

Šéf se na něho pozorně podíval. „Chystáte se zahodit dlouholetý vztah pro nejistotu, přitom vůbec netušíte, co vás čeká za pár let.“ Bylo to konstatování podané bez náznaku výčitky.

Petr souhlasně přikyvoval, jako by s tím pohybem nemohl přestat. „Já vím,“ vyslovil s povzdechem, „ale už jsem se rozhodl.“

Všimla jsem si nesouhlasného výrazu jeho kamaráda. Nervózně se ošil a rukou si přejel po krátce střižených vlasech. Očividně měl na celou situaci jiný názor, ale prozatím mlčel.

„A co od nás očekáváte?“ V šéfově hlase zazněl jízlivý tón. Jeho pohled se střetl s Petrovým.

„Chci, abyste Annu několik dní sledovali,“ vyslovil zarážející požadavek.

Nedokázali jsme skrýt údiv. Překvapeně jsme se na sebe podívali. Tohle jsme nečekali.

„Čeho tím chcete dosáhnout?“ Šéf se k němu naklonil. „Před chvílí jste tvrdil, že vše chcete vyřešit v tichosti, že své snoubence nechcete ublížit.“

„Vždyť nechci,“ zdůraznil. „Nejvíc by jí ublížilo, kdybych se s ní rozešel a řekl jí, že je to kvůli jiné ženě. Pokud ji budete sledovat, možná zjistíte něco, co budu moct použít jako záminku. Poslední dobou je nějaká tajnůstkářská…“

Šéf se opřel zpátky do křesla. „Sám nevěříte tomu, že něco odhalíme," zhodnotil jeho požadavek. „Nebo mě snad chcete přesvědčit, že vaše snoubenka se pár týdnů před svatbou tajně schází s milencem?"

Petrovy ruce v bezradném gestu spočinuly v klíně. Necítil se komfortně, čelo měl zachmuřené a ve skrytu duše tušil, že v tomhle mu nikdo nedokáže pomoct.

Stále to však nevzdával.

„Milenec to asi nebude," uznal.

„A co byste vlastně chtěl, abychom zjistili?" Ironii v této otázce jsem postřehla jen já.

Ženich, který už ženich být nechtěl, se nervózně zavrtěl. „Nevím, vážně nevím." Pokrčil rameny. „Cokoliv, čeho se budu moct chytit." Vůbec to nepůsobilo, že by tomu sám věřil.

„Ale samozřejmě vás to bude něco stát," upozornil ho šéf.

„Toho jsem si vědom," přikývl Petr odhodlaně.

„Záloha je tisíc eur," oznámil šéf. Nejen moje obočí vyletělo nahoru. I Petrovo. „Po provedení akce bude samozřejmě vyfakturovaná," dodal vzápětí. „Nikdy nevíme, co se stane. Možná vám část peněz vrátíme, nebo budete muset ještě doplatit. Podrobně vám to vyúčtujeme."

„Ceník jsem viděl na vašem webu," dodal Petr.

„Ne všechno se dá zahrnout do oficiálního ceníku," upozornil ho šéf. „Některé věci se nedají předvídat." Petr souhlasil. Šéf se otočil ke mně. „Připrav prosím smlouvu," požádal mě.

Tehdy se konečně ozval ženichův společník. „Měl by sis to ještě rozmyslet, Petře," navrhl mu. „Nemyslím si, že je to dobrý nápad."

Petr se na něho podíval, jako by si až tehdy uvědomil jeho přítomnost. „Znám tvůj názor, Vašku, přesto jsem rád, že jsi sem se mnou šel."

„Říkal jsi, že se chceš jen poradit," připomněl mu Vašek. „Anna si nezaslouží, abys ji nechal sledovat. Nesouhlasím s tím, že na ni chceš najít nějakou špínu. Dobře víš, že ani po pěti letech o ní nemůžeš říct jediné špatné slovo."

Petr zaklonil hlavu a upřel pohled ke stropu. „Já vím, že jsi můj dobrý kamarád, proto jsem si tě taky vybral za svědka."

„A právě proto nemůžeš udělat to, co zamýšlíš," přerušil ho Vašek. „Není to vůči ní fér. Tak se na mě nezlob, když teď odejdu." Odhodlaně se postavil. „Nechci se dívat, jak podepisuješ smlouvu na něco, s čím nesouhlasím." Podal mu ruku, rozloučil se i s námi a vydal se pryč. „Počkám na tebe v autě," oznámil mu při odchodu ze zasedačky.

Vzala jsem si od klienta občanský průkaz a odešla jsem do své kanceláře. Měla jsem připravený vzor smlouvy, stačilo doplnit osobní údaje. Potom jsem si doklad ještě ofotila. Člověk nikdy neví, jak říkává šéf.

Petr podpisem bez zaváhání potvrdil své rozhodnutí, od kterého ho neodradily ani kamarádovy námitky. Potom se s námi mlčky rozloučil a rychlým krokem odešel.

„To jste si řekl o pořádný balík," pronesla jsem k šéfovi, když jsme zůstali sami.

„Doufal jsem, že ho to odradí," zatvářil se znechuceně. „Nejdřív jsem si myslel, že má zájem o mediační služby, ale sledovat ženu, kterou čeká obrovské životní zklamání, to se mi vážně nechce."

„Myslím si o tom to samé," souhlasila jsem.

Nestávalo se často, že by něco dělal proti své vůli. Některé klienty odmítl hned na začátku po krátkém rozhovoru, nechtěl ani platbu za konzultaci, protože se odmítal zaobírat hloupostmi, jak sám říkal.

Byla jsem zvědavá, jak celá sledovačka dopadne, a zároveň jsem si kladla otázku, jak nějaký muž dokáže tak náhle změnit své city kvůli neznámé ženě, o níž vůbec nic neví.

Taky jsem to považovala za nefér vůči Anně a zastávala jsem názor, že Petr si ji vůbec nezasloužil. Bude to jen pro její vlastní dobro, že se za něj neprovdá, ale to ocení, až se vzpamatuje z velkého životního zklamání.

Sledování Anny trvalo tři dny. Podle očekávání nedošlo k žádnému odhalení.

Čtvrtý den Ženich zavolal šéfovi. „Tvrdila mi, že jde ke kamarádce, ale nějak se mi to nezdá," oznámil mu. „Před odchodem působila nějak nervózně."

Šéf se zatvářil skepticky. „Každá žena je před svatbou nervózní," dodal, když ukončil hovor. „Každá má nějaké tajemství. Moje nastávající si před svatbou pořád něco šuškala se svojí matkou. Zavíraly se v ložnici a byly samý smích, nápadně nenápadné pohledy, chichotání, tiché plány…" Při vzpomínkách se netvářil moc pobaveně. Nastávající, o které mluvil, byla dnes už jeho bývalou ženou. S jejich rozvodem souvisela spousta nepříjemností.

„On to taky jednou pochopí," poznamenala jsem. „Až se bude schylovat k další svatbě."

„Všechno mu to dojde, až mu bude dvaapadesát jako mně a už nebude mít žádné životní plány."

„Mluvíte jako osmdesátník," upozornila jsem ho. „Pokud vím, máte plány na několik let dopředu."

„Ale ne se ženami," namítl.

„Ne se ženami, které se chtějí vdávat," upřesnila jsem.

Zvedl ze stolu telefon. „Přebírám to, Rosťo," zavolal svému kolegovi. „Kde právě jsi?" Zamířil ven s mobilem u ucha. „Do hajzlu!" zaklel, když slyšel odpověď, a za chůze se otočil ke mně. „Okamžitě mi kup rakouskou dálniční známku. Zdá se, že nevěsta míří za hranice."

Poslední slova jsem zaslechla zpoza dveří, to už moje prsty na klávesnici vyťukávaly šéfovu espézetku pro online

nákup dálniční známky. Než dojel k přechodu, už ji měl v mobilu.

Druhého dne jsme se sešli v zasedačce ve stejné sestavě jako na začátku. Petr před sebou držel zprávu s vyúčtováním našich služeb a chvíli ji pozorně studoval. Když došel na konec, kde byl vyčíslen doplatek ve výši dvou set eur, začal přikyvovat.

„Ano, ano," opakoval. „Rozumím… Čtyři dny, cesta do Vídně a zpátky, dálniční známka, parkování…"

„A nic, co byste mohl použít jako důvod k rozchodu," poznamenal šéf.

Petr se zhluboka nadechl. „Netušil jsem, že ji kamarádka Veronika zavleče do půjčovny svatebních šatů až ve Vídni," kroutil nespokojeně hlavou. „Nechápu, proč se k tomu Anna nechala přemluvit, když je v Bratislavě tolik půjčoven."

„Chce být ta nejkrásnější nevěsta," neodpustila jsem si jízlivou poznámku.

Překvapeně se ke mně otočil. Dosud mě bral jen jako tu nenápadnou. „Tak mi poraďte, jak se s ní mám rozejít."

Nevypadal šťastně ani spokojeně. Svědomí ho bude nejspíš trápit dlouho. Anna ještě netuší, co ji čeká.

„Tady není moc co radit," dodal šéf. „Nabízíme i mediační služby, ale nevím, jestli je to ve vašem případě žádoucí."

„Nezbývá ti než se přiznat," ozval se Petrův kamarád Vašek. „Je jedno, jak to řekneš. Anna bude nešťastná tak jako tak… Kvůli zrušené svatbě se dostane do trapné situace."

„Nemůžu jí říct o Kamile," odmítl Petr. „Cokoliv, jen ne jiná žena…"

„A co jí teda povíš?" naléhal Vašek. „Že si ve dvaačtyřiceti připadáš na manželství mladý?" dodal ironicky.

Šéf se netrpělivě podíval na hodinky a postavil se. „To už budete muset dořešit mimo naši kancelář," vyzval je. „Mám ještě nějaké povinnosti."

Petr taky vstal. „Doplatím to," dodal s nešťastným výrazem. Peníze ho netrápily. Usilovně přemýšlel, jak svoji snoubenku pár dní před svatbou přesvědčí o tom, že není ten pravý.

Rozloučil se a oba zamířili k východu. Dívala jsem se za nimi. Vcítila jsem se do nezáviděníhodné situace, do níž kromě sebe zatáhne obě rodiny.

Všimla jsem si jeho skloněné hlavy a svěšených ramen. Tehdy jsem uvěřila jeho smutku a bezradnosti. Navzdory jeho nezodpovědnému chování jsem věřila, že mu Anna není lhostejná.

Když se za nimi zavřely dveře, šéf zamířil do své kanceláře.

„Nezávidím Ženichovi, co ho v nejbližších dnech čeká. Zbytečně vyhozené peníze nejen za sledovačku, ale taky storno poplatky za objednávky na svatební hostinu."

„Naúčtoval jste mu i dnešek," poznamenala jsem.

„Zasloužil si to za to, jak je hloupý," vyslovil šéf bez lítosti. „Teď musím vyřídit pár telefonátů, ať mě nikdo neruší."

Vydala jsem se do kanceláře, ale nevešla jsem do ní. Prošla jsem kolem ní po chodbě a zamířila k druhému východu na opačném konci budovy. Ten sloužil jenom mně, nikdo jiný ho nepoužíval, dveře se zamykaly. Kvůli mému bezpečí, aby mě cizí lidi neviděli vycházet hlavním vchodem.

Věděla jsem, jaký důvod to opatření má, a dodržovala jsem ho. Opatrně jsem odemkla a proklouzla dveřmi za roh na parkoviště, kde Petr s kamarádem nasedali do auta.

Pomalu jsem se k nim přiblížila. Stál v otevřených dveřích a překvapeně se na mě díval.

„Řekněte jí, že jste gay," navrhla jsem mu. V očích se mu zračilo zděšení. „Povězte jí, že jste s tím celé roky bojoval a až teď před svatbou jste si uvědomil, že vás víc přitahují muži, a považujete za čestné, aby se to dozvěděla, než bude pozdě.

Předpokládám, že potom sama svatbu zruší.“ Zhluboka jsem se nadechla. „A požádejte ji, aby vaše tajemství chránila před ostatními. Pokud vás miluje, bude o tom mlčet.“

Stál tam jako vytesaný z kamene. V očích se mu odrážely roky prožité s Annou. A otázka, zda bude schopný vyslovit tak nepříjemnou lež.

Zkoumal mě pohledem a v mysli si určitě kladl otázku, kdo jsem a proč se mu snažím pomoct. V té chvíli jsem důvod neznala ani já. Možná to byla jeho bezradnost, nenaplněná naděje, s níž k nám přišel hledat řešení.

Kdybych byla na Annině místě, takovéto přiznání by mi ze všech možností ublížilo nejmíň. Nepovažovala bych ho za tak zraňující, jako kdyby mi můj nastávající oznámil, že si našel dokonalejší ženu, než jsem já. Anna by se cítila jako odkopnutý pes a dlouhé roky by se z toho nedokázala vzpamatovat.

Chtěla jsem pomoct Anně, ale podvědomě jsem pomáhala sama sobě se snahou vyrovnat se se svým zklamáním z minulosti.

Petr beze slov nastoupil do auta, zabouchl za sebou dveře a pomalu vycouval z parkoviště.

Nedozvěděla jsem se, jak to dopadlo, už se neozval. Spis jsem založila pod názvem Ženich, protože jsme mu tak říkali. Občas jsem si na něho vzpomněla, i na Annu – neznámou mladou ženu, která se nedočkala svatby. Ráda bych věděla, jak se s tím vším vyrovnala. Jestli byla ještě dlouho nešťastná a zklamaná.

Uběhl rok a případ bude mít pokračování. Dnes ve čtyři se možná dozvím, jestli Ženich použil moji lež. Se lhaním jsem měla bohaté životní zkušenosti.

KLIKATÉ CESTY

Ulice s rodinnými domy, kudy jsem procházela, byla tichá, zastrčená na konci čtvrti, jako by k ní ani nepatřila. Domy nestály v řadě, ale každý byl umístěný trochu jinak, měl jiný rozestup od ostatních nebo posunutý plot.

Zdálky jsem viděla nepravidelný tvar domu a oplocení do oblouku na konci ulice. Pomyslela jsem si, že takový dům s verandou směřující do malé předzahrádky by už si asi dneska nikdo nepostavil. Půdorys a nezvyklé oplocení mi připadaly trochu chaotické.

Před vedlejším domem jsem si všimla zaparkované sousedovy dodávky. Hodilo se mi, že je doma, potřebovala jsem s ním totiž mluvit.

Otevřela jsem branku a pokračovala jsem po vydlážděném chodníčku. Nezamířila jsem ale ke vchodovým dveřím, vydala jsem se za roh k dřevěné lavici opřené o boční zeď domu. Na ní, v pergole, která díky dřevěným trámům poskytovala příjemný stín, ráda sedávala Božena. Během slunečných dní jsem pokaždé zamířila rovnou sem, než jsem vstoupila dovnitř. Většinou jsem ji tady našla s rukama složenýma v klíně, oči mhouřila do slunce a pohled upírala na oplocení pozemku.

Odtud měla dobrý výhled do sousední zahrady na manželský pár se dvěma malými dětmi. Nastěhovali se tam před rokem. I když se s nimi snažila sblížit, její pokusy nebyly moc úspěšné.

Teď ležela v nemocnici a bojovala o život.

Přistoupila jsem k lavici a zrak mi utkvěl na gumových rukavicích pohozených na zemi, kusech obvazu a převrácené židli.

Důkaz o snaze zachránit její selhávající srdce.

Odvrátila jsem pohled a za vysokými túje mi jsem zaznamenala pohyb na sousedním pozemku. Rychlým krokem jsem se vydala k plotu a zamávala na souseda. Zvedl hlavu, podíval se mým směrem a po chvíli váhání se vydal ke mně. Vypadal unaveně. Určitě sotva přišel z práce a čekaly ho nikdy nekončící povinnosti kolem domu.

„Dobrý den," pozdravila jsem. „Prý jste paní Boženě zavolal pomoc. Ráda bych věděla, co se vlastně stalo." Přistoupil blíž k plotu. „Když jsem tady byla posledně, těšila se dobrému zdraví."

Podíval se k lavičce. „Viděl jsem, jak zkolabovala," rozhodil rukama. Byl střední postavy, štíhlý a na hlavě měl kšiltovku. Oblečení měl špinavé, džíny a staré vytahané tričko. S Boženou jsme mu tipovaly něco přes čtyřicítku.

„Zkolabovala… zničehonic?" zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. „Zničehonic," odvětil. „Asi měla slabé srdce…"

„Nevšimli jste si ničeho zvláštního?"

„Co tím myslíte?"

„No, jestli předtím neměla nějakou nejistou chůzi nebo jestli neupadla," vysvětlila jsem.

„Ničeho jsme si nevšimli." V jeho hlase jsem postřehla netrpělivost. „My nemáme čas vysedávat a sledovat, co se děje u sousedů. Měli jsme návštěvu, děti pobíhaly po zahradě." Za zády se mu objevila manželka v šortkách a červeném tričku s bílými fleky od barvy, nejspíš vevnitř malovala zdi.

„Manžel hned zavolal pomoc," vmísila se do našeho rozhovoru. „A navigoval sanitku," informovala mě.

„Běželi jste zjistit, co se paní Boženě stalo?" zajímalo mě.

Zaraženě si vyměnili pohledy. Žena prudce zavrtěla hlavou. „Ne, to ne." Potom si všimla mého výrazu a hlubokého

nádechu. „Samozřejmě," změnila najednou odpověď, „za chvíli tam manžel běžel a čekal u ní na záchranku."

„Manželka vzala děti dovnitř, aby se nevylekaly," snažil se o vysvětlení soused.

„Aby neviděly, jak se jí snažíte pomoct?" nechápala jsem.

Stáli přede mnou, odděleni túje mi a vysokým plotem, tvářili se zmateně. Ona měla krátký sestřih a působila mladě. Neřekla bych, že už je matkou dvou dětí. Byla mi sympatičtější než její odmítavě se tvářící muž. Moje otázky ho očividně obtěžovaly.

„Udělali jsme vše, co bylo v našich silách," dodal přesvědčivě. Můj zrak upoutaly ruce jeho manželky nervózně svírající klíče. Všimla si mého pohledu a zpozorněla.

„To jsou klíče od domu." Natáhla ruku a podala mi je. „Když sousedku odvezla sanitka, zamkli jsme," informovala mě.

Soused se otočil za voláním dětí a zamával jim. „Už musíme jít." Podíval se na mě. „Ještě mám nějaké povinnosti," otočil se a pokynul manželce k odchodu. Oba se vydali zpátky k domu.

Zaraženě jsem za nimi hleděla a přešlapovala jsem na místě. Uvědomila jsem si, že neprojevili žádnou lítost, vůbec se nezeptali na zdravotní stav své sousedky.

Věděla jsem, že sanitka přijela poměrně rychle. Přesto jsem byla přesvědčená, že neříkají pravdu. Lhali. Netušila jsem proč, ale moje pocity mi napovídaly, že tito lidé ke mně nebyli upřímní.

Potom jsem si všimla několika polámaných větví na túji ch u plotu a pošlapaných květin naproti lavičce, kde sedávala Božena. Došla jsem tam, nohou jsem odsunula důkazy o první pomoci a posadila jsem se.

Tady sedávala a nastavovala tvář hřejivým slunečným paprskům. Užívala si je hlavně v jarních a podzimních měsících,

v létě se uchylovala do milosrdného stínu košaté třešně. Mohutný kmen a dlouhé větve sahající až k obloze mi vždy připadaly vznešené a majestátní. Božena pod nimi působila úplně ztracená.

Zaměřila jsem pohled zpátky k plotu. Tehdy jsem si všimla, že túje, které soused vysadil krátce po nastěhování, jsou příliš vysoké na to, aby ze svého pozemku viděli starou ženu ležet na zemi, když upadla z lavičky.

Teď už jsem si byla jistá, že nemluvili pravdu.

Zvonění mobilu mě vytrhlo ze zamyšlení. Domnívala jsem se, že volá šéf, ale byla to kamarádka Bára.

„Kde jsi?" zeptala se mě a zívla.

„Přišla jsem k Boženě zjistit, jak se jí to stalo," obeznámila jsem ji se svou misí.

„Zastavíš se?" Znovu zívla. „Právě jsem s Rudíkem na hřišti. Asi tady usnu."

Mrkla jsem na hodinky. „Dneska mi to asi nevyjde. Musím se ještě vrátit do kanceláře, čekáme klienty."

„Tak zítra," zamumlala. „Večer usínám s malým, odpadnu jako zvadlá pampeliška. Už jsem úplně zapomněla, jak se dělají děti, jak jsme k němu přišli. Už si ani nepamatuju, kdy jsem dokoukala nějaký film nebo seriál. Nemám čas si ani umýt vlasy. Nevím, jak vypadá můj manžel, protože večer nedokážu udržet oči otevřené, a ráno, když odchází do práce, ještě spím. Pokud zrovna není na nějakém sportovním soustředění, to pak nepřijde vůbec…"

„Máte ukázkové manželství bez hádek," snažila jsem se ji povzbudit. „To se zlepší, neboj." Tuhle větu jsem si mohla nahrát do mobilu a pouštět ji Báře pokaždé, když jsem s ní mluvila. „Přijdu zítra."

Ani moje kamarádka se na Boženu nezeptala. Včera vůbec nereagovala na informaci, že ji odvezli do nemocnice. Jako by moje slova ani nezaregistrovala. Bylo jí to úplně

jedno. Líčila mi, že leží na pohovce po hodinovém uklízení vyplavené koupelny, protože rok a půl starému Rudíkovi se v nestřeženém okamžiku podařilo pomačkat tlačítka a otevřít dvířka plné pračky. Voda místo do kanalizace vytekla do koupelny a části předsíně.

„Na vteřinu ho pustím z očí, šla jsem jen zamíchat polévku…“

„Jak se mu to podařilo?“ divila jsem se.

„Úplně stejně se mě zeptal Ruda,“ zdůraznila uraženě.

Ukončila jsem hovor a zadívala jsem se k plotu. Najednou jsem si uvědomila, na co hledím. Květiny byly polámané z této strany. Jako by někdo utíkal od lavičky k plotu.

Zamyslela jsem se. Mohl to být soused. Utíkal od Boženy k plotu, kde vyhlížel sanitku a chtěl po manželce, aby odvedla děti? To na ni přece mohl zavolat, nemusel běžet k ní a pošlapat přitom záhon.

Podívala jsem se na hodinky. Ještě jsem měla hodinu času, než se budu muset vrátit do práce.

Přes malou verandu jsem se dostala ke dveřím domu. Odemkla jsem si klíčem, který mi ráno dala máma. S rozcuchanými vlasy, víčky padajícími z nevyspání a se smutkem usazeným v očích. Bylo zřejmé, že toho v noci kvůli obavám o Boženu moc nenaspala. Když jí večer volali z nemocnice, že ji přivezli v bezvědomí, hned si objednala taxík a vydala se tam za ní. Nedostala se k ní, akorát jí dali Boženin mobil, kde předtím našli mámino číslo. Ráno mě potom požádala, abych zašla do Boženina domu a od souseda zjistila, co se stalo.

Pokoje v domě vypadaly stejně, jako kdyby tam Božena stále byla. Uklizené a tiché. Každý předmět měl své místo, kde setrvával celé roky bez pohnutí, protože kromě mě a mojí mámy sem nikdo nechodil.

Boženiny dny po odchodu do důchodu plynuly jeden jako druhý – v osamění a myšlenkách na minulost. Často

vzpomínala na svého muže, který zemřel už před několika lety, a na dceru Elenu žijící už téměř deset let v zahraničí.

Nerada jsem sem chodila, když byl dům prázdný. V Boženině přítomnosti mě netrápily vzpomínky, na které jsem chtěla zapomenout. Během hovorů s ní se mi to dařilo. Většinou vyprávěla ona a já jsem naslouchala. Zvykla jsem si dát jí prostor půl hodiny, jinak začala opakovat historky, které jsem slyšela už několikrát.

„Měli jsme s Vilémem krásné manželství," vyprávěla často. „Byl tak galantní! Pořád nosíval květiny nebo bonboniéru."

„Ukázkový manžel," přikyvovala jsem. „Toho vám musela závidět nejedna žena." Moje máma takové štěstí neměla.

„Měli jsme se moc rádi," povzdychla si Božena. „Milovala jsem ho jako nikoho jiného."

„A vydrželo vám to celé ty roky?"

„Vydrželo," přikývla. „Zpočátku to samozřejmě bylo jiné, vášnivější, jak už to bývá…" Zahleděla se někam za mě do daleké minulosti. „Po kolenou bych za ním šla až na konec světa."

Překvapeně jsem se na ni podívala. I když jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem si představit ženu důchodového věku, jak se vášnivě vydává nějakému muži napospas, ochotná kvůli němu udělat cokoliv.

Taky jsem kdysi takovou touhu prožívala. Věděla jsem, jaké to je, když najednou udeří do srdce a celé tělo zaplaví přímo bolestivá touha, protože každá minuta odloučení znamená trýznivé nutkání rozběhnout se za ním i o půlnoci.

Zažila jsem to i díky tomuto domu, když byl prázdný a měla jsem během nepřítomnosti paní domácí na starosti zalévání květin. Tehdy mi bylo sedmnáct… Když ji hospitalizovali kvůli operaci žlučníku nebo jela navštívit sestru

mimo Bratislavu, strávila jsem tady týden nebo pár víkendů s někým, kdo už dnes do mého života nepatří.

Tehdy pro mě však byl vším, celým světem. V jeho přítomnosti realita ztrácela obrysy, s ním jsem okolí vnímala v mlžném snovém opojení. V tom pokoji v poschodí.

V obýváku se nacházela široká pohovka. Stará, ale zachovalá a velmi pohodlná. Stolek se dvěma židlemi s opěrkami z ohýbaného dřeva. Sekretář z poctivého dřeva s vitrínou. Praktická komoda s velkými zásuvkami, kam se vešlo tolik věcí jako do celé skříně. Navíc měla výhodu v tom, že se na ni daly postavit rámečky s fotografiemi. Byla na nich Božena s manželem nebo dcerou Elenou.

Odstoupila jsem od komody a pohledem jsem přeletěla po všech snímcích mapujících Boženin život. Všimla jsem si, že až na jednu fotografii nebyli nikde jinde všichni tři. I na ní se zhruba desetiletá Elena téměř celá skrývala za matčinými zády, až ji téměř nebylo vidět.

Najednou se mi v mysli vynořila vzpomínka na den, kdy jsme si ty fotografie prohlíželi ve dvou a objímali jsme se.

„Taky jednou budeme mít takové fotky," řekla jsem tenkrát s úsměvem.

Přitáhl si mě k sobě ještě blíž. „Možná jich bude i víc."

Dnes, o deset let později, jsem věděla, že nebude. Nic z těch plánů a zamilovaných představ o naší společné budoucnosti už neplatilo. Všechny je pošlapaly nečekané události.

Ani moje máma netušila, jak jsem kdysi prázdný Boženin dům využívala. Řekla jsem o tom jen svojí kamarádce Báře. Nedalo se to před ní utajit. Seděla jsem s ní v lavici i na střední škole.

„Červené tváře, lesklé oči, pohled upřený do neznáma, nezájem o to, co se kolem tebe děje…" zadívala se na mě, „chci znát všechny detaily, hezky od začátku."

Každý začátek má však i svůj konec. Ty krásné chvíle, o kterých jsem Báře vyprávěla, jsou už dávno tytam. Proto jsem vždy v Boženině domě zaháněla vzpomínky, zatímco ona si ty své v mojí přítomnosti moc ráda připomínala.

Mobil v kapse mi znovu zazvonil. Byla to máma.

„Je to infarkt," oznámila mi. Vnímala jsem její zrychlený dech. „Leží na JIPce, vůbec mě za ní nepustili. Ani doktor se mnou nechtěl mluvit, když nejsem příbuzná. Tak jsem mu řekla, že jsme sestřenice a Božena tady nikoho jiného nemá, protože její dcera žije v Americe."

„Dobře jsi udělala," poznamenala jsem.

„Kdo by to ověřoval, že jo." Nedělala si z toho hlavu. „A co ty? Zjistila jsi něco?" zeptala se mě.

„Moc ne. Sousedi jí zavolali záchranku, když ji viděli ležet na zemi. Zrovna byli venku na zahradě. A po odjezdu sanitky zamkli dům."

„To bylo chytré," uznala máma. „Díkybohu že zamkli! I když jsou takoví divní a odtažití… Ale aspoň tam dlouho neležela, sanitka přijela celkem brzo. Má velkou naději, že se z toho dostane."

„Doufám, že ano." S telefonem u ucha jsem nahlédla do dalších místností. Najednou jsem si uvědomila tu prázdnotu, obavy z velkých a opuštěných prostorů. „Mami, a jak to bude s Boženou, až se vrátí z nemocnice?" napadlo mě. „Kdo se o ni postará?"

Máma se na chvíli odmlčela. „Musíme zavolat Eleně," rozhodla nakonec. „Už jsem o tom přemýšlela. Nejlepší bude, když jí zavoláš ty. Kdysi jste si byly blízké…"

Zastavila jsem se uprostřed ložnice. „S Elenou? Nikdy jsme si nebyly blízké!" ohradila jsem se. „Jak jsi na to přišla?"

„Vždyť jste si spolu hrávaly. Nevzpomínáš si?" snažila se mnou manipulovat.

„Mami!“ Zasmála jsem se. „To si teda špatně vybavuješ. Vždyť Elena je o tři roky starší než já. Vždycky mě považovala za malé dítě.“

„Nevadila jsi jí ty, ale to, co tenkrát říkala Boženka,“ zdůraznila máma. „Tenkrát s ní mlátila puberta. Vždyť víš.“

„Vím, v pubertě byla celé ty roky, co jsme k nim chodily.“

Do ucha mě bodnulo mámino těžké povzdechnutí. „Sofie, ale zavolat jí přece můžeš, ne?“ vyslovila prosebným tónem. Najednou mě zamrzelo, že jsem se s mámou tak přela. Její kamarádka leží ve vážném stavu v nemocnici a já se s ní hádám o tak nepodstatných věcech.

„Samozřejmě, zavolám,“ ujistila jsem ji. „Radši zítra, až budeme mít o Boženině zdravotním stavu víc informací,“ navrhla jsem.

„Máš pravdu,“ souhlasila máma. „Zítra mě za ní možná pustí a budu si s ní moct promluvit.“

Vrátila jsem mobil do kabelky a tehdy jsem si všimla neustlané postele. Zaraženě jsem se na ni podívala. Božena nikdy nenechávala lůžkoviny rozházené. Ani tenkrát když měla zlomenou ruku a máma mě sem poslala s nákupem nebo uvařeným jídlem.

I tehdy jí záleželo na tom, aby měla doma uklizeno. Ustlaná postel pro ni byla zásadní. Když se Božena cítila příliš unaveně, lehla si jen na přehoz nebo v obýváku usnula u televize v pohodlném křesle zabalená do teplé deky.

Pokud nechala toho dne postel v takovém stavu, možná se už od rána necítila dobře a zůstala v posteli déle. Proč šla ale potom na zahradu? Co ji přimělo vstát, obléknout se a posadit se na oblíbené místo na lavičku? Možná se chtěla prohřát na slunci. V domě to z úsporných důvodů nikdy nepřeháněla s topením, raději se teple oblékala.

Zašla jsem se podívat i do kuchyně, kde mi pohled padl na ledničku. Máma mi přikázala, abych se podívala, jestli